

Elvis
GEMMA LIENAS

Els canaris som de mena gregària; aquesta és la meva teoria, però encara no l'he poguda demostrar perquè jo, d'ençà que tinc memòria de mi mateix, em recordo sempre sol en aquesta gàbia. Espaiosa, sí. Confortable, també. Però, al capdavant, una gàbia que em té segrestat —còmodament segrestat— i no em permet ni buscar una parella, ni tenir amics. Per això dic que no m'ha resultat possible confirmar la meva hipòtesi. I, amb tot, estic convençut de tenir raó. Ho percebo ben endins meu: els canaris necessitem la companyia d'altres canaris.

També vull fer notar que, si bé la gàbia té tots els ells i ells que un ocell com jo pot desitjar, m'estimaria més volar en llibertat per algun hort i haver-me de buscar el pinçó entre les males herbes i poder beure l'aigua d'alguna sèquia i, sobretot, aparellar-me amb alguna canària eixerida. Perquè un, què carai!, té les seves necessitats sexuals i afectives.

Amb tot, malgrat la meva dèria de contacte social i d'independència, mantinc la moral ben alta. Rara vegada em veureu moix. Tinc un tarannà rialler i optimista. Qui sap què ens pot deparar el futur!, em dic sovint. Jo sempre ho visc tot com una aventura. I, per això, refilo moltes hores cada dia, cosa que satisfà la meva mestressa, que és qui em va ficar en aquesta presó daurada, qui em peix cada dia amb mill i branques de bròquil o fulles d'enciam, qui m'omple la piscina i l'abeurador i, sobretot, qui m'ensenya tonades noves. Especialment rock-and-roll. I encara més especialment, rocks de fa mil anys, de quan l'Elvis Presley era viu. Segons ella, després del rei del rock, poca cosa ha valgut la pena.

Ara mateix en sona un a l'aparell de música. És el rock del rellotge, *rock around the clock*. Té un ritme...! Té un ritme tan frenètic, tan escandalós, que no puc evitar de saltironar, ara sobre una pota, ara sobre l'altra. Com fan ells dos: la mestressa i el seu home, que giravolten sota el ram de vesc penjat a l'arcada que separa el menjador de la sala.

—Yeah! —cria ella, quan la cançó s'acaba.

—El balles com quan teníem vint anys —diu ell.

—Doncs, d'això ja en fa quaranta-cinc.

—Sí. *Tempus fugit!*

—No et posis transcendent, eh, Marius?

Jo me'ls escolto des del gronxador. He de reconèixer que, a la mestressa, no li manquen motius. De vegades, ell té una insuportable tendència a la gravetat existencial. Ben a l'inrevés que jo.

—De cap manera —li contesta—. Ara mateix no em sap gens de greu que hagin passat els anys i ens haguem fet grans. Ara mateix, estic feliç de celebrar la teva jubilació. Ja era hora!

—Ep, que no és culpa meva que tu en tinguis seixanta-vuit i t'hagis jubilat abans —riu ella. I se'n va cap a la taula, on hi ha dues copes de cava plenes de fa poc. Les agafa i li'n dóna una a ell.

—Au, va, brindem. Per nosaltres!

—Per tu, Cristina, per tots dos, per la nova etapa que encetem...

—I per les classes de ball. Em fan una il·lusió...

—Dues tardes a la setmana fent balls de saló.

—Sobretot rock-and-roll!

—Ens mantindrem en forma.

Fan dringar les copes i, després, s'empassen un glop de cava ben generós cadascun.

—Quina set després de ballar —diu la Cristina.

—Sí, però no beguis més, si no, a l'hora de sopar, quan arribin els altres, estaràs una mica gat.

Deixa-la que begui!, penso jo. Si està molt divertida quan beu una mica més del compte, que, fet i fet, és ben poc.

—Tant se val —li diu ella—. Un dia és un dia i el d'avui és ben especial: últim de l'any i últim de la meva vida laboral.

—I demà el primer d'una vida nova.

Em balancejo pensativament en el meu gronxador. Mira, veus, per a ells comença una nova etapa. Jo, en canvi, aquí darrere dels barrots. En fi, no em vull emmurriar. Em poso a piular el rock del rellotge.

—Elvis! —diu ella atansant-se'm—. Mira que n'ets, de xamós. I que bé que refiles. Ets un ocell únic.

M'estarrufo —en sentit figurat!— quan la sento dir-me tantes coses boniques. M'agrada tant quan ho fa que seria capaç d'aprendre'm tot el repertori del Presley de memòria.

—Cristina, me'n vaig a dutxar i a canviar de roba —diu ell.

Ella es gira per dir-li que sí, que molt bé, que ella ho aprofitarà per omplir-me la menjadora i l'abeurador.

Enretira la piloteta vermella de goma que faig servir per jugar a “futbol” —una mena de futbol, estil Elvis—, treu els recipients per emportar-se'ls i, immediatament, apuja una mena de porteta per bloquejar els forats que ha provocat l'absència dels atuells.

—No vull que t'escapis —em diu.

Ja ho veus! I fins on aniria? Fins a la nevera? Al pal de la dutxa? Bah! No valdria pas la pena.

La mestressa treu també la meva piscina. A mi, m'encanta banyar-m'hi, hivern i estiu. De fet, la temperatura de la casa és tan estable que, si no fos per les variacions que percebo a través del finestral de la sala, em semblaria que les estacions no existeixen. I és que les controlo gràcies a l'arbre que neix al carrer i s'enfila fins a l'alçada del principal, el nostre pis. És un til·ler majestuós, tan alt que la capçada queda just al davant de la finestra que és situada en línia recta a la meva gàbia. Ara fa poc que s'ha acabat la tardor. Encara hi queda alguna fulla escadussera, penjada de les branques, però no trigarán gens a despenjar-se i caure a terra. Aleshores, estarem al pic de l'hivern.

Ella torna de la cuina, amb els atuells ben plens.

—Elvis, aquí tens l'aigua, el mill, la piscina ben neta i unes fulles d'enciam. Espero que celebri l'entrada d'any amb tantes ganes com nosaltres.

Mentre picossejo una mica de mill, més per entretenir-me que perquè tingui autèntica gana, l'observo com s'acosta a la taula i comprova que no hi falti res: unes tovalles de fil —les de dies comptats a l'any—, la vaixel·la bona —tampoc no la treu sovint—, les copes fines, un cava de més categoria que de costum, els canelobres amb unes espelmes daurades, unes barres de torró sobre el bufet...

—Ai! El pa! —diu ella clavant-se un cop al front.

S'acosta a la porta del passadís i crida:

—Marius! Me'n vaig al carrer a buscar el pa, que ens l'hem oblidat.

Del fons, sento un murmur aquiescent.

La Cristina agafa la jaqueta, que és al damunt del sofà, se la posa i ve cap a mi. Per dir-me adéu, està clar. Però abans d'arribar a la gàbia, s'entrebanca. Tentineja. Es redreça. S'acosta. Em fa l'efecte que una cama li balla.

Em diu:

—Elvis, me'n vaig a comprar el pa. Sigues bon minyó.

Com si pogués deixar de ser-ho, em dic.

I aleshores ella em somriu. D'una manera ben estranya. Només alça una comissura del llavi; l'altra es queda ajaguda. O sigui, només em fa mig somriure. És ben estrany. No ho havia fet mai. Com si la meitat de la cara s'hagués quedat congelada i l'altra, no.

L'observo com s'allunya i torno a adornar-me que una cama no li va del tot alhora. Potser s'ha fet mal ballant el rock. És tan impetuosa i entusiasta!

Sento el cop de porta vibrant. Sempre tanca la porta així: amb tanta força que tot tremola. Però res no cau: ni el vesc, ni les boles platejades, ni les garlandes vermelles, ni l'avet palplantat en un racó i decorat fins a la nàusea pel nét de la mestressa, que té el privilegi de poder penjar a les branques qualsevol bestiesa que li passi pel cap. Barra lliure, diu l'àvia, o sigui la meva mestressa. I la criatura hi posa llaços, i boles, i marcians, i cotxes, i caramels mig llepats... Aquest arbre de Nadal seria força més agradable si s'encarregués de decorar-lo ella sola.

—Ja ens hem dutxat!

Això ho diu en Marius, no sé ben bé a qui. A mi no, per descomptat, perquè ell amb prou feines amb mira. Si fos per ell, em moriria de lepra. A més fa servir el plural, com si s'haguessin dutxat ell i vint-i-cinc més.

Deixa el mòbil damunt la tauleta baixa, s'ajup per agafar el diari que descansa indolent damunt una pila de revistes, a terra, al costat del sofà, i s'asseu a llegir.

Jo aprofito per banyar-me, també. Que el nou any m'agafi ben enllustrat.

Em capbusso a la piscina, xipollejo amb les ales i, quan ja en tinc prou, surto, m'espolso i m'estarrufo, ara sí en sentit literal. Després, em passo el bec per les plomes per allisar-les. Crec que faig molt de goig. Si ara em veiés una canària...

El so d'una guitarra alegre interromp la meva *toilette*. És el mòbil del Marius. Penso que potser és algun dels convidats que han de venir avui a celebrar el cap d'any per preguntar si cal que porti res. O potser és la mestressa dient que s'ha oblidat els diners... Ella ho té això: és una mica despistada.

—Digui —respon en Marius.

Un segon després, crida amb la veu molt alterada:

—Cooooom?! No m'ho puc creure!

I està tan esverat que s'ha posat dret de cop.

Deu passar alguna cosa greu perquè ell no és home capaç de muntar un escàndol perquè ella s'hagi oblidat el moneder a casa.

—On és? Vinc de seguida.

I, dit i fet, en un menys de tres segons s'ha posat una jaqueta i surt al carrer.

M'ha deixat inquiet. En deu haver passat una de ben grossa perquè s'hagi alterat d'aquesta manera i hagi sortit esperitat. Ara, quan torni la mestressa es trobarà la casa buida i no entendrà res. Li hauria pogut deixar una nota. O potser la trucarà pel mòbil.

Em sembla que m'he adormit, però no sabia dir quanta estona. M'ha despertat el timbre de l'intèrfon. Miro al meu voltat i tot és silenciós. On és la mestressa, que no va a obrir? Encara no ha tornat de recollir el pa? Si que triga...

Ara sona el timbre de la porta. T'hi jugues res que són els convidats? Algú els deu haver obert el portal del carrer.

Ningú a casa, el sopar al forn, la taula parada, les copes de cava a punt, els convidats que arriben i ningú per rebre'ls. Això es ben estrany. No és propi de la conducta habitual de la Cristina i en Marius. No deixarien pas els amics a al replà sense avisar-los.

Ara sento trucs a la porta. Cops de mà i unes veus que diuen:

—Cristina! Marius! Obriu, que som aquí.

Mentrestant, dringa el telèfon fix de la sala, però tampoc ningú no s'hi posa.

Aleshores, sento que els convidats se'n van.

Em quedo amb l'ai al cor. Tot plegat em fa tenir un mal pressentiment. Potser li ha passat alguna cosa a la mestressa... Només em travessa el cap la idea i ja em poso taquicàrdic. Uf! Tot el meu cos entra en sístole i diàstole al ritme del rock més boig que pugueu imaginar. Sento que em falta l'aire, que m'ofego... Ags!

Me'n vaig a l'abeurador i faig uns quants glops d'aigua. Aleshores, em quedo una mica més tranquil i miro d'esbandir-me els pensaments negres del cervell. No és bo preocupar-se per una possibilitat que encara no sabem que sigui certa. En fi, quina bajanada! Si fos certa, ja no seria una possibilitat, és clar. De tota manera, anticipar desgràcies és la millor manera d'amargar-se la vida. I jo, ja he dit abans, tinc un caràcter optimista de mena.

Volo fins al gronxador. Bé, no es pot dir que sigui un vol airós, perquè de lloc no n'hi ha prou en aquest espai tan reduït, però almenys exercito una mica les ales. Ben agafat al pal, em dispo a dormir, perquè, si dormo, el temps passa més de pressa, i, així, potser la mestressa i en Marius hauran tornat i es desfarà el malentès.

Pam! Cop de porta que em desperta bruscament. Obro els ulls; és fosc. Potser ja han tornat...

Baixo del gronxador i em poso a refilar *Love me tender*, convençut que la mestressa vindrà corrents a fer-me moixaines. És una tonada que la fa flipar.

No hi ha cap reacció. Em temo que ella no ha arribat.

S'encén el llum de la sala i apareix ell. Només ell. Duu la jaqueta i els pantalons rebregats, fa cara de son, té els ulls encerclats de color violeta, els cabells esbullats... No té gens de bon aspecte, francament; sembla que vingui de la guerra.

Es treu la jaqueta i la llença damunt d'una butaca, es descorda les sabates i d'una puntada de peu en fa volar una per aquí i l'altra per allà.

Se'n va a la cuina i el sento que es fa un cafè. Un cafè? Vol dir que és el matí? I, sí, efectivament ho és. Ho sé perquè en Marius és un home de costums fixos i també perquè a través de la finestra veig que comença a clarejar.

I m'adono que torno a ser taquicàrdia en estat pur. Han passat la nit fora? I tenien convidats a casa? I on és la mestressa? On és?

No puc respirar! Vaig a beure una mica d'aigua. Ah! La necessitava.

Ja torna en Marius, amb una tassa en una mà i la *tablet* a l'altra. S'asseu al sofà, posa en marxa l'aparell i, mentre s'espera, fa glops de cafè amb llet. Després es passa les mans pels cabells i es despentina encara més.

Aleshores, sento un soroll com si truqués el telèfon —un de diferent del fix o el mòbil; un que no reconec—, però el Marius no s'alça; es mira la pantalla molt fixament fins que fa blop!, i hi apareix la cara de la seva filla. Em quedo bocabadat. No ho havia vist mai! Es veu que és una mena de... de videotelèfon.

I el que li explica en Marius a la Laia, la filla, em deixa el cor ben encongit. Diu que la mestressa ahir al vespre, en sortir de casa, va tenir un ictus. Jo no sé què és un ictus, però, per sort, la Laia tampoc i l'hi ha d'explicar.

—Un ictus és un infart cerebral.

Un infart! Això és greu, ho sé perquè un amic d'ells fa poc va morir d'un infart.

—Cerebral, o sigui, que el dany s'ha produït al cervell, perquè una de les artèries que hi arriba s'ha quedat obturada, possiblement perquè la mare té arteriosclerosi, i ha deixat d'irrigar-lo. Aleshores, ha tingut lloc l'infart, que ha lesionat el cervell.

Tot plegat, l'explicació continua semblant horripilant! Se'm posen les ales del coll de punta.

Es troba ingressada en un hospital i, pel que sembla, els metges la mantenen sedada, o sigui adormida. Segons surtin les proves i, si tot va bé, demà la despertaran per observar com reacciona.

El Marius tranquil·litza la filla, que sanglota —i de passada a mi, tot i que ell ho ignora:

—No. No hi ha perill que es mori.

Quan ho sento, m'agradaria fer la croqueta per demostrar la meua alegria, però quan acaba la frase, ja no estic segur que fer la croqueta correspongui al sentiment que tinc. Un sentiment dual: feliç perquè la mestressa és viva, i intranquil perquè no se sap com en sortirà parada, del maleït ictus.

Li està dient que encara no coneixen l'abast de la lesió cerebral i que, doncs, encara no en poden saber les conseqüències, o sigui que potser no podrà parlar o caminar o... Encara és d'hora per saber-ho.

I la filla diu que agafaran —ella, el seu home i la criatura—, el primer vol que trobin, a veure si demà poden ser a Barcelona, per anar-la a visitar.

Quan s'acaba la conversa, ell se'n va cap al bany. Pocs minuts després, apareix amb els cabells mullats, els texans i unes bambes... Se'l veu a punt de sortir al carrer.

I, aleshores, em poso a piular d'una manera que podria robar-li el cor a qualsevol persona sensible a les aus, si no fos que ell no entra en aquesta categoria. La meva intenció és fer-li notar que existeixo i que, si no em posa aigua, l'endemà potser ja no hi seré —se m'omplen els ulls de llàgrimes de pensar en la meva pròpia mort. Però ell no es dóna per al·ludit.

Renovo les piulades, aquest cop gens melodioses, sinó impertinents i colèriques per pressionar-lo. Per obligar-lo a mirar-me i adonar-se que tinc l'abeurador força buit.

Res! Se'n va, ignorant el canari de la seva dona. Perquè sóc això: el canari d'ella.

Arribo a la conclusió que he de racionar l'aigua. Comprovo la quantitat que n'hi ha a l'abeurador i calculo que en tinc per sis o set glopades. Poquíssim! Observo —amb una mica de fàstic, tot s'ha de dir— la que queda a la piscina. No es que em vingui de gust beure'm el meu propi suc, però és millor que no pas morir assedegat. A la piscina en queda menys que no pas pensava. És clar, quan xipollejava eixelebrat i feia volar les gotes d'aigua per totes bandes, no pensava pas que algun dia podria ser-me vital no pas per jugar o empolainar-me sinó per no deshidratar-me.

Per evitar pensar gaire en la manca de líquid, començo a “fer-me el bec”. Dir que em faig el bec és una expressió que he copiat de la mestressa, no pas perquè ella se'l faci, no. Ella es fa les mans.

Normalment, ho fem plegats. Quan ella col·loca els estris per a la manicura damunt de la taula baixa, jo me'n vaig cap a la pedra iodada que penja d'un dels costats de la gàbia i em llimo el bec: l'escurço, el deixo suau, sense bonys...

Durant una bona estona, doncs, em faig el bec. Després em gronxo. I després refilo, però això em dóna set i bec! I torno a gronxar-me. I aleshores, estic avorrit i torno a beure.

I quan la sala s'enfosqueix, ja no em queda aigua. Passo la nit malament, el cap em fa voltes, em marejo, ho veig tot negre, crec que me n'estic anant d'aquest món...

Em desperta un dit que m'acarona. Ella?!, em dic obrint els ulls. Però no és ella, és ell!

—Au, Elvis, recupera't, noi. No la pots palmar, que la mestressa es morirà de pena si sap que no he arribat a temps d'omplir-te l'abeurador. Mira que gairebé ha estat la primera cosa que ha dit en recuperar la consciència: li has posat aigua a l'Elvis?

Sentir això —que la mestressa s'ha despertat, que pot parlar, que es recorda de mi— em dóna forces per alçar-me i, com si estigués una mica begut, tentinejant, acostar-me a l'abeurador.

—A poc a poc, Elvis. A veure si ara te m'ofegaràs —diu ell.

L'observo torçant el cap. No sembla que sigui el de sempre. Potser ell també ha tingut un ictus? O l'ictus de la dona l'ha canviat. En qualsevol cas, quina sort per a mi!

En Marius m'omple la menjadora de mill i la piscina, d'aigua, i em posa tres fulles d'enciam fresques. Aleshores se sent la guitarra del seu mòbil.

—Laia? Hola, filla. Ja sou aquí? Doncs ens podem trobar a l'hospital.

I se'n va.

Uns dies més tard, quan la sala és plena a vessar de tasses de cafè buides i de plats amb restes de pa i formatge i de copes brutes d'escuma de cervesa i d'alguna camisa i jersei rebregats i de sabates i de diaris de dies anteriors, i encara la taula parada per a cap d'any, veig que ell començà a fer neteja, la qual cosa interpreto com un senyal. Crec que la mestressa deu ser a punt de tornar a casa. I, efectivament, a la tarda, noto soroll de claus al pany, s'obre la porta i sento la veu d'en Marius que exclama:

—Per fi ets a casa.

Arriba la mestressa! Això és de traca! Em poso a refilar com un boig. Primer el rock del rellotge, però de seguida em passo al rock de la presó, *Jailhouse rock* i, uns instants més tard, a *Love me tender*, que li tocarà més el cor.

Però, si l'hi toca, no es nota, perquè no ve corrents fins a la gàbia a dir-me que sóc un ocell encantador i que piulo millor que cap altre.

Em quedo palplantat i mut, sense entendre què passa.

Aleshores entra en Marius empenyent una cadira de rodes, en la qual hi ha asseguda la mestressa. Però no sembla ella: mal pentinada, trista i en silenci. Res a veure amb la seva imatge habitual. Em quedo planxat: me l'han canviada, no és pas ella. On ha anat a parar la seva vivacitat, la seva alegria?

—Porta'm al costat de l'Elvis —li demana a l'home amb un fil de veu.

Cert que el to és d'allò més pla, d'allò més àton però el fet que em nomeni ja em revifa.

Li dedico els primers compassos de *Love me tender* i la faig somriure. És un somriure afligit però simètric: les dues commissures dels llavis se li enfilen cap amunt.

—Elvis, m'agrada la teva rebuda.

Amb tot, ho diu d'una manera que sembla que m'acompanyi al sentiment.

Li faig algunes de les carallades que tant la fan xalar: xuto la piloteta vermella i li clavo un gol a la menjadora, m'enfilo al gronxador i faig la tombarella agafat al pal, em tiro a la piscina i organitzo un bon xipoll amb les ales... Res! Cap reacció o, com a molt, un gest subtil que vagament i fent un esforç d'imaginació ingent es podria interpretar d'alegria.

Em quedo quiet. Em poso a l'alçada de la seva cara i, a través dels barrots, me la miro atentament per descobrir algun signe que em recordi la meva mestressa d'abans, però té una expressió indesxifrable, impertorbable, indescriptible...

—Què vols que et faci per dinar? —demana ell amb veu animosa.

—No tinc gana.

—Però has de menjar; aquest matí ja no has esmorzat. Pensa que demà comences la rehabilitació i has de tenir forces.

—Tampoc tinc ganes de començar la rehabilitació.

—Amor —diu ell amb una veu plena de tendresa—, si no la fas, no podràs tornar a caminar. Ja saps que tens la cama dreta flàccida...

No pot caminar?, em pregunto, esbalaït. Aquesta és la seqüela de l'ictus? Mmm, és certament un gran contratemps però, comparat amb el

cataclisme que podia haver estat, considero que ha tingut sort. I, justament, sento que ell li diu exactament el mateix:

—Cristina, sé que és dur però podia haver estat encara pitjor. Podies haver mort, podies haver perdut capacitat cognitiva, podies haver perdut la facultat de parlar, podies haver-te quedat amb mig cos paralytitzat...

—Hauria estat millor que em morís —respon ella amb aquell to neutre, sense matisos, sense relleu, que sembla sortit d'una màquina.

—No diguis això, sisplau. Què faria jo sense tu?

—I què faràs tu amb mi, ara que no em puc valdre per mi mateixa?

En Marius se la mira amb les espatlles cap avall, com si tirés la tovallola.

—No podries animar-te? —diu.

—No, no pot —explica la Sílvia, una de les amigues que havia de venir a sopar la nit de cap d'any i que avui ha aparegut per sorpresa a visitar-la.

—No pot? —pregunta en Marius, amb una veu que denota l'astorament que li provoca la frase de l'amiga—. I doncs?

—I doncs, que no és qüestió de voluntat sinó de neurotransmissors. La teva dona està deprimida —t'ho dic com a psiquiatra—, i, ara mateix, no l'ajuda que li diguem que ha de tenir ànims. Li ho podem demanar quan hagi superat la depressió.

La Sílvia acarona la mà de la mestressa que sembla el convidat de pedra, absent, incapaç d'interessar-se en la conversa.

—Et receptaré una medicació que t'ajudarà.

Aneu a saber si és la medicació, si són les cures d'en Marius —que val a dir que s'ha transformat en el millor infermer del món— o si són les meves piulades —jo tendeixo a creure que és la meva intervenció perquè m'he après dos nous rocks del Presley: *Don't be cruel* i *Hound dog*—, el cas és que la mestressa de mica en mica va recuperant el somriure i les ganes de viure. Ara bé, la mobilitat de la cama dreta, no, que no la recupera.

S'ho pren amb prou bon humor, es riu d'ella mateixa, es pren a broma l'ajuda d'en Marius i es peta amb les meves facècies, però, quan ella i jo ens quedem sols, se m'acosta amb la cadira de rodes i em diu:

—Elvis, estem fotuts! Tu, tancat a la gàbia. I jo, sense poder ballar el rock. Hem perdut la llibertat.

M'agradaria poder dir-li que, en el seu cas, potser sí. En el meu, mai no he sabut què és volar lliure.

Amb tot, cal constatar que és d'una disciplina fèrria: cada dia en llevar-se s'aplica amb els exercicis que li han recomanat; i es pren les píndoles; i a mig matí, es deixa fer —de bon grat!— els massatges d'en Marius a la cama; i no beu alcohol perquè li han dit que no li convé; i es distreu amb pel·lícules còmiques perquè la Sílvia ha explicat que el pitjor per a la sang espessa és l'estrès. I ja torna a llegir. Però no vol sentir rocks a l'aparell de música perquè la deixen tova i acaba plorant.

Cada tarda ve el fisioterapeuta, en Dani, que duu una llitera plegable, la col·loca a la sala i hi posa la mestressa al damunt per mobilitzar-li la cama, millorar-li la flexibilitat de les articulacions, relaxar-li els músculs i augmentar-li la resistència.

I, mentrestant, el til·ler ha perdut totes les fulles, les branques han quedat ben despullades, els dies són molt curts i la gent porta abrics. I jo he deixat de piular rocks perquè no vull entristir-la, de manera que repeteixo una i altra vegada *Love me tender*, que, com que no és un rock, li recorda menys la mobilitat perduda. Però a mi —he de dir-ho— em té una mica fart. Sempre la mateixa tonada, m'avorreix. Tinc ganes d'aprendre'n una de nova, tot i que ningú no sembla gaire disposat a ensenyar-me'n cap.

Una tarda, sense que ningú no ho hagi previst, el fisioterapeuta diu:

—Ja tenim la cama a punt.

Carai! Allò sí que és una bona notícia. Aleshores, m'imagino que la meva mestressa, com si fos Llätzer, s'alçarà i caminarà. Però, com aviat podré comprovar, m'equivoco.

Ella, que s'ho veu a venir —no pas com jo—, amb una veu de dubte insondable diu:

—N'estàs segur?

—I tant que sí —diu.

I la posa dreta contra la paret mentre la sosté per les espatlles, sota la mirada vigilant d'en Marius.

—Ara farem tres passes, molt a poc a poc —diu en Dani.

La mestressa avança primer la cama esquerra.

Tot va bé.

Després, vol avançar la cama dreta però fa un gest com robòtic.

No sembla que vagi bé.

Moviment espàstic, diu el fisioterapeuta, que afegeix que és normal, absolutament normal i que això també ho pot superar.

La cara d'en Marius en veure aquells moviments espasmòdics i disharmònics és de desconsol extrem. Ell, com jo, s'havia imaginat que s'aixecaria i caminaria.

En Dani no se'n va sense haver-li ensenyat nous exercicis.

—I per cert —diu— no teniu pas una bicicleta estàtica?

—No —responen tots dos alhora. I continua en Marius sol—: Però si li'n cal una, demà la tindrà. Jo sé qui ens en pot deixar una.

—Bé, Cristina —diu en Dani—, a partir d'ara la teva recuperació depèn de tu.

Quan en Dani se'n va, no parlen gaire. Fa la impressió que tots dos han d'assimilar la nova fase.

L'endemà, la mestressa, asseguda a la cadira de rodes, se m'acosta pensativa amb la tassa de te a la mà.

Me la miro torçant el coll. Ella em torna la mirada, potser per imitació també amb el coll inclinat.

—Saps, Elvis? Hi he rumiat molt aquesta nit. Si tot depèn de mi, me'n sortiré.

Per primer cop en molts dies, piulo els primers compassos del rock del rellotge. Sóc prudent; estic alerta a la seva reacció. Si se li omplen els ulls de llàgrimes estic disposat a cantar qualsevol altra cosa que em passi pel cap, encara que me l'hagi d'inventar.

I la mestressa, per comptes de posar-se a plorar, esclafeix de riure, com feia temps que no la sentia.

—Tu ho veus com jo, oi, Elvis?

Per demostrar-li fins a quin punt comparteixo la seva opinió, canto el rock fins al final mentre salto ara amb una pota, ara amb l'altra, com si ballés.

Ella es parteix de riure.

—Ets la bomba, Elvis! —diu eixugant-se els ulls que se li humitegen de l'alegria—. I saps què et dic: que no només tornaré a caminar bé sinó que tornaré a ballar el rock.

I cada tarda ve el fisioterapeuta, en Dani, i l'ajuda a reaprendre a mantenir l'equilibri, i li fa fer exercicis de cames amb una goma elàstica i amb unes turmelleres que pesen com el plom, i la fa caminar agafant-la per sota les espatlles o amb un caminador, i la fa pedalejar a la bicicleta estàtica que els ha deixat un amic i que en Marius ha instal·lat a la sala.

Mentrestant, el til·ler ha començat a treure unes fulles menudes, que són verd fosc per un costat i d'un verd platejat per l'altre, i cada cop en vomita més i més fins que la capçada és ben frondosa, i els dies comencen a ser més llargs i menys rúfols i la gent es treu els abrics i només duu jaqueta. I jo he après a piular una nova cançó: *We are the champions*, que no és del Presley, sinó de Queen, però que ens dóna a tots plegats, a la mestressa, a en Marius i a mi, molt bon rotlle.

I els dies són cada cop més lluminosos, i la capçada de l'arbre s'ha omplert de boletes que prometen convertir-se en flors. I la mestressa ja camina amb crosses.

Un matí, quan em desperto, la capçada de l'arbre esclata de flors grogues que competeixen amb la llum de sol, que és intensíssima, i les noies porten vestits de tirants molt acolorits, i nosaltres tenim la finestra oberta. I, de sobte, inesperadament té lloc una mena d'aparició: un ocell groc arriba volant i es posa damunt d'una branca del til·ler. És una canària! Una canària... de primera!

No puc deixar de mirar-la. Ella també em mira. Li piulo i em torna la piulada. Ai! Em faig gasosa! Aquesta canària m'ha ben robat el cor. Llàstima de barrots...

La mestressa entra a la sala, caminant sense la crossa. Això també és una aparició! És el primer dia que en prescindeix. Just aleshores, diu:

—Marius, estic preparada.

Està a punt per què? Doncs, per dansar, és clar!

M'adono que en Marius dubta, no crec que de por que ella caigui a terra sinó pel temor que no sigui capaç de ballar un rock i això la desmunti des del punt de vista psicològic. És un instant molt breu, que ella no percep — sortosament!— i jo sí. Per aquesta raó, refilo *We are the champions, my friend* però, aquest cop, li dedico la tonada a ell.

Quan torna de posar en marxa l'aparell de música i li agafa les mans a la dona, ja ha recuperat la seva contenció, la seva pau.

—Som-hi? —li diu.

Ho sento per la canària, però ara he d'estar per ells. M'enfilo al gronxador per veure'ls dansar, si no amb la gràcia d'altres vegades, amb prou habilitat per completar les voltes i el ball.

Mentre sona la música i ells giravolten, el temps sembla detenir-se en un moment rodó.

Quan acaben, es fan un petó intensíssim, mentre jo piulo *we are the champions, we are champions of the world*. Perquè ho som! De debò que som tots tres uns campions.

—M'acompanyes a la gàbia de l'Elvis? —demana ella.

M'estarrufo com un paó. Està clar que ella també veu que som tres els qui hem triomfat i em ve a donar les gràcies.

—Elvis! Torno a ballar el rock, he recuperat la llibertat —diu.

Aleshores, obre la porta de la gàbia i m'agafa amb molta suavitat.

—Ets un ocell encantador —em mormola.

I em fa un petó.

—Anem? —li diu ella al seu home fent-li un senyal amb el cap per indicar-li la direcció.

I molt a poc a poc, ell agafant-la del bracet i ella portant-me entre les mans i deixant-me només treure els ulls i el bec, ens aproximem a la finestra oberta.

La mestressa em torna a fer un petó i em diu:

—Adéu, Elvis, que siguis feliç.

I obre les mans.

Em quedo uns instants a l'ampit de la finestra i durant aquells instants tinc una visió de totes les coses bones que he viscut en aquella casa: el mill, l'enciam, la piscina, la mestressa, els rocks de l'Elvis, no passar fred ni calor...

El món exterior segur que és molt més hostil: gats que se't volen menjar, calamarsades que et poden deixar un ala trencada, gana, set...

No tinc temps d'imaginar-me res més, la canària refila i em crida. Li dic que sí, que ja hi vaig.

Mentre volo cap al til·ler ple de flors grogues i cap a la meva canària, el sento a ell que se sorprèn:

—Però què fas?

I la Cristina riu amb unes riallades que s'encomanen.